

have forvirret Befolkningen, idet denne ikke synes, at de klare Linier altid var fremme, men har faaet den Opfattelse saavel heraf som af de Radikales og Socialdemokraternes Optraeden, at naar vi her forhandlede om Landets største Sag, var det i højere Grad, end godt er, Partihensyn og Personinteresser, der gjordes gældende. Vi maa sætte os i Befolkningens Sted. Vi maa dømme den Harme, der er oppe, efter den Maade, hvorpaa Befolkningen nødvendigvis paa mange Maader maa se paa os.

Heller ikke kan det nægtes, at en Del af denne Harme i særlig Grad koncentrerer sig om den nuværende Forsvarsminister. Der hersker en ganske utvetydig Misstemning overfor den højttærede Forsvarsminister. Jeg agter ikke her at komme ind paa Berettigelsen eller det mindre berettigede i den. Under denne Sags Forhandling agter jeg for mit Vedkommende overhovedet ikke at tage dette Spørgsmaal op, thi jeg for mit Vedkommende vil for denne Sags Skyld finde mig i alt, baade hvad angaar Personer og Former. Jeg ønsker derfor ogsaa at advare alle de virkelige Venner af vort Forsvar, der findes ude omkring i Landet, mod at give den Misstemning, der mulig besjæler dem, Udtryk paa en saadan Maade, at det kan virke til Skade for det Arbejde for Sagens Løsning, som nu gøres. Jeg vil advare dem mod at lade den komme frem enten ved Angreb af en saadan Art, at de i Virkeligheden skyde over Maalet, eller ved Demonstrationer af en saadan Art, at de kun kunne virke forvirrende paa den almindelige Befolkning.

Den ærede Ordfører for „de 27“ (Carl Hansen) udtalte i Gaar, at vi maatte se at komme til en fordragelig Forhandling. Jeg er ganske enig heri, omend jeg ikke er saa enig med ham, da han senere udtalte, at han selv stod urokkelig fast, og at alle andre skulde resignere. Der var ikke rigtig god Logik deri. Men jeg er enig i, at det har været beklageligt, at Forhandlingen om denne Sag ofte har været ført saaledes, som den har været ført. Men Grunden dertil er jo den ganske utvivlsomme, at der i hele denne Sags Behandling her i Tinget og ude i Landet har været draget Momenter ind, som i Virkeligheden ikke komme Sagen ved, men som stamme fra hele vort politiske Livs Udvikling gennem en Menneskealder. For syv Aar siden stod den ærede nuværende Landbrugsminister her i Tinget — saa vidt jeg erindrer, som Ordfører for Reformpartiet — og udtalte, at naar For-

svarskommissionen engang var færdig, saa skulde vi tage Sagen op og afgøre dens Enkeltheder udelukkende efter saglige Hensyn, og han sagde, at det samme skulde gælde Københavns Sikring mod Landsiden, den provisorisk anlagte Landbefæstning. Den nuværende Forsvarsminister udtalte for 4—5 Aar siden, da han den Gang tiltraadte som Forsvarsminister, at naar den Sag en Gang skulde løses, skulde det være Forsvarligheden, der maatte komme i første Række. Det kan jo ikke nægtes, at naar vi nu staa umiddelbart foran en Løsning, saa ere disse to Udtalelser ikke skete Fyldest. De ere ikke skete Fyldest saaledes, at man har kunnet borttage Sagen uvedkommende Elementer fra dens Behandling og derigennem heller ikke fra den Maade, hvorpaa den formentlig bliver løst.

At det ikke er sket, har jo blandt andet givet sig Udslag i den meget omtalte Bestemmelse i Overenskomsten mellem Venstregrupperne om, at den nuværende Landbefæstning skal nedlægges i 1922, for saa vidt der ikke tidligere vedtages noget andet. De af os, der altid have holdt klart paa, at en Forsvarsordning ikke vil kunne være effektiv, med mindre Landets vitale Punkt, Basis for Hæren og Flaaden, er sikret ved faste Værker ogsaa imod Landsiden, have været Genstand for adskillige Angreb, fordi vi ere gaaede med til en Overenskomst, i hvilken den Bestemmelse findes. Jeg vil da sige hertil, at jeg betragter denne Bestemmelse, saaledes som den foreligger, som en under den givne Situation nødvendig Cadeau til visse usaglige Hensyn. Hvis Situationen ikke havde været, som den er, hvis andre Momenter end de rent saglige ikke i den Grad havde spillet ind i denne Sag, som Tilfældet har været, saa vilde man sikkert ikke vedtage noget om, hvorledes Fremtidens Mænd skulle gøre Fremtidens Gerning. Jeg kan beklage, at det har været nødvendigt paa Grund af Forholdene at gaa med til den Bestemmelse, men jeg vil dog for mit eget Vedkommende hævde, at jeg ikke ved at gaa med dertil har fraveget min almindelige Opfattelse af Spørgsmaalet. Thi Forholdet er jo ikke dette, at fra nu af til 1922 skal København ikke sikres fra Landsiden ved faste Værker; Forholdet er det, at fra nu af til 1922 skal den sikres fra Landsiden ved de faste Værker, der bestaa. Men naar jeg gaar med dertil, kan jeg ikke undlade at udtale, at da det herigennem jo bliver givet,